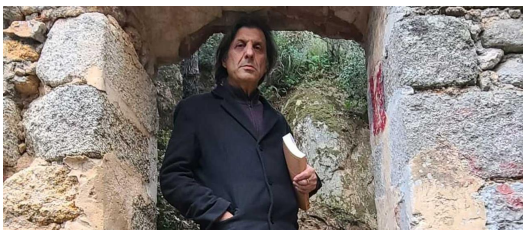

«Hi ha una gran set d'espiritualitat profunda»

El músic Pedro Berruero a Solius, un dels escenaris de la novel·la.

Berruero, que s'autodefineix com un andalusí del segle XXI, porta a l'esquena un important bagatge musical, primer amb Claustrofobia als 80 i ara al capdavant de Nur Camerata, la formació neoandalusí amb què actua arreu del món. A més de músic, però, també de dues facetes més com a escriptor i activista, ja que ha estat crític de flamenc i director durant dues dècades de The Ecologist, a més de signar dos llibres d'assaig i de dos documentals. Ara fa el salt a la novel·la gairebé per atzar, perquè va

ser un text a les xarxes socials, parlant del retrobament dels propietaris i els artistes de la Venta del Pozo, un antic tablao flamenc de Sant Feliu, el que va encendre l'espurna del projecte. La filla dels amos del tablao, la filòloga i traductora Mercè Diago es va enamorar de la idea i ha exercit com a editora d'un relat gestat en poc més de cinc mesos i publicat amb Mandala Ediciones. Tot i que no és una novel·la autobiogràfica, Berruero hi aboca els temes que coneix bé, com la música -que aquí juga un paper més determinant que el de simple banda sonora-, l'islam i l'activisme social a partir de l'espiritualitat i la natura, deixant «intuir que, fins i tot en una societat distòpica, es pot arribar a alts graus de benestar i de plenitud espiritual: només cal deixar-ho tot a les mans de la Providència». En aquest sentit, explica Berruero, els personatges «aspiren a la cosa més difícil del món: anhelan estar satisfets amb el que el Cel els regali» i «posen en dubte constantment les suposades veritats sobre els quals s'ha fomentat la modernitat». La novel·la abraça de 1968 a mitjans dels noranta i transcorre en tres escenaris importants per l'autor: l'Empordà on viu des de fa anys; Granada, la primera ciutat andalusina de la península, i Larache, l'indret del Marroc on la convivència entre musulmans, cristians i jueus era «perfecta», com un al-Àndalus del segle XX. L'arrencada al maig del 68 no és casual. «Va ser el tret de sortida de la contracultura, una data que ha passat a la història com a revolucionària», diu Berruero, que considera que, en realitat, «la contracultura va ser l'avançada d'una manera d'entendre el món que, amb el temps, s'ha vist que ha homogeneïtzat la cultura mundial en una direcció, per imposar el materialisme i un sol mercat mundial». «Urgeix un canvi de paradigma absolut. I, sense espiritualitat profunda i veritable, això s'enfonsa. I potser és el millor que pot passar, el millor compost sorgeix del fem descompost», assegura el músic i activista, convençut que «hi ha una gran set d'espiritualitat profunda» i que, fins i tot els lectors més escèptics, descobriran en la novel·la que «viure vinculat a l'espiritualitat més irredempta i salvatge té una infinitat de virtuts en molts àmbits». Trufat amb aparicions de personatges com Antonio Gades, els Habichuela o Enrique Morente, Auto-Suffi-Ciencia té en el flamenc un dels seus pals de paller, entroncant amb el paper tradicional de la música com a «pont entre els móns que apropa el públic al Misteri», en contraposició amb la societat moderna, en què «l'art no remet a la cosa sagrada, sinó que és un mer entreteniment». «Escriure novel·les o fer cançons és maco, però escriure i cantar com un cant de lloança és necessari», assegura Pedro Berruero, que també reclama un acostament sincer a la natura, una «ecologia profunda que porti directament al Misteri». «L'ecologisme clàssic ha fracassat perquè ha intentat combatre la societat moderna, depredadora i destructora amb el mateix llenguatge i sota les mateixes idees materialistes», sentència. Les presentacions arrenquen divendres a la Biblioteca de Sant Feliu i seguiran l'1 de març a Girona i el 30 a Calonge, en tots els casos amb música en directe. A més, el 31 oferirà una ruta literària i musical al monestir ganxó.